

Mijn leven nu

De dood gezien te hebben

Linda van Rootselaar

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur: Linda van Rootselaar.*

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Ziek worden	7
De eerste hulp	13
Verblijf in het ziekenhuis	23
De tunnel	31
Mijn herstel	37
Controle ziekenhuis	39
Verlangen naar boven	43
Naar de fysiotherapeut	45
Werken	47
Het verwerken	51
Teleurstelling in de mens	55
De verandering	57
Mijn beschermengel	65
Bezoek aan de manueel therapeut	67
Sporten	69
Een lotgenoot komt langs	71
Nawoord	75
Gedicht Gerard	77
Overige gedichten	79

Voorwoord

Boem... Die klap kwam hard aan. Het gaf zo'n gevoel van alsof je met je hele lichaam tegen een raam aanloopt. Dat voelde ik toen ik uit mijn lichaam trad. Ik hing boven mijn lichaam. Zag mezelf liggen in dat ziekenhuisbed, waar ik ondertussen al ruim een week lag. Ik wist het, dit is het. Nu ga ik dood. Ik voelde een enorme angst over me heen komen. Het kwam vanuit mijn tenen naar mijn hoofd. Ik dacht dat ik gek werd. Dit was mijn leven. Mijn tijd is nu gekomen. Schreeuwde de longen uit mijn lijf. NEE NEE, ik wil nog niet dood. Nu nog niet. Ik ben veel te jong.

Het zal me toch niet gebeuren dat mijn jongens nu al geen moeder meer hebben. Ik vecht voor mijn leven. De gedachte dat ik mijn jongens moet achterlaten en André, mijn partner en vader van mijn kinderen, vreselijk voelt dat. Dat je weet dat je ze achterlaat. Er niet meer voor ze kunt zijn. Dat ze moeten opgroeien zonder moeder. Dat ik ze niet zie opgroeien, mijn kleine mannetjes. Oohh, wat bracht dat een naar gevoel omhoog. Daar wordt je echt akelig van. Maar eenmaal op het moment dat ik helemaal boven was bij de persoon die mij kwam halen, werd ik omringd door een oase van rust, vrede, geluk, voelde een enorme warmte om me heen. Had ineens helemaal geen pijn meer. Oohh, wat is het daar mooi.

Ik ben pas 28 jaar oud als deze bijna-dood ervaring mij overkomt. Onze jongens zijn pas vier maanden en twintig maanden oud als ik

ernstig ziek wordt. Het begint met pijn in mijn buik, maar ik geef er geen aandacht aan, want ik ben tenslotte net moeder geworden. Dus ik ga maar door, door met de dagelijkse dingen van het leven. Ik ben voor twee dagen in de week aan het werk. Verder geniet ik veel van mijn twee kleine mannetjes om me heen. Maar de pijn in mijn buik blijft zich maar herhalen. Het blijft maar terugkomen. Tot het moment dat ik echt niet meer kon.

Ziek worden

Zondagmiddag 22 maart, ik word weer met pijn in mijn buik wakker, maar probeerde er geen aandacht aan te geven, want we zouden begin van de middag gezellig kraamvisite krijgen. Die had ik al eens eerder af moeten zeggen, dus voelde me bezwaard om ze weer te moeten afzeggen. Ik hoopte dat het snel middag zou zijn. Rond de klok van 14.00 uur komt de visite. Ik probeer me te verzetten, niet aan de pijn in mijn buik toe te geven. Maar een uur later kan ik niet meer. Ik voel me ziek. Sorry mensen maar ik moet nu toch echt naar mijn bed. Heb ontzettend buikpijn. Het zal waarschijnlijk wel een buikgriepje zijn. André, ruim jij de tafel af? Ruim maar als eerste de nootjes op, zodat Délano ze niet kan pakken.

Ik loop naar boven gestrompeld. Oohh, wat ben ik blij dat ik in bed lig. Ik hoor op de achtergrond dat André aan het afruimen is en ik val met een gerust hart in slaap. Rond 17.00 uur hoor ik iemand de trap op komen lopen. Het is André. Hij komt even bij me kijken. „Wil je wat te eten?“ „Nee hoor, ga maar lekker met de kinderen eten. Ik heb nu echt geen trek“. Alleen al aan de gedachte dat ik moet eten, kan ik al wel overgeven. De jongens zijn beneden aan het eten. Na het warm eten gaan ze nog even spelen, zodat André de tafel kan gaan afruimen. Ze komen naar boven. Délano komt even bij me op mijn kamer kijken en gaat vervolgens naar zijn kamer om met de auto's te gaan spelen. Wesley, die nog maar 4 maanden oud is, gaat nog even in bad, voordat hij naar zijn bedje gaat. Ik hoor hem kraaien op de

badkamer. Heerlijk vind hij dat. André komt nog even bij me langs, zodat ik een kusje kan geven aan Wesley. „Mmm, mijn lieverd zeg ik nog, ga maar fijn dromen mijn vriendje” en geef hem een dikke kus terug. Vervolgens gaat Délano ook nog even in bad. Ook voor het slapengaan komt hij even met André naar mij om een kusje te geven. „Slaap lekker mijn vriendje, tot morgen lieverd”. “Ik ga weer naar beneden Lin, als je me nodig hebt, roep je me maar even” zegt André. Al snel val ik weer in slaap.

Rond de klok van 23.00 uur komt André naar boven. Ik hoor het iets op de achtergrond. Hij zegt „Kom, ga even onder de douche staan, je ligt nu al zolang in je bed. Daar knap je vast iets van op”. „Nee, morgen ga ik wel douchen, heb nu echt geen zin. Laat me maar slapen”. „Nee kom op Linda, even onder de douche gaan staan”. Nou vooruit denk ik maar. Voorzichtig klim ik uit bed, maar al vrij direct merk ik dat ik niet gemakkelijk op mijn benen kan staan.

Heb niet veel kracht meer. „Wil je me even helpen met uitkleden en onder de douche stoppen”? Onder de douche merk ik dat ik niet meer kan staan. Ik leun tegen de muur en probeer te gaan zitten, want ik voel dat ik ga wegzakken. En ja hoor, ik val flauw. André slaat een beetje op mijn gezicht. „Linda, Linda” en al snel kom ik weer, enigszins wat versuft bij. „Ik wil naar bed, zeg ik versuft. Ik moet weer snel gaan liggen. Help me alsjeblieft met afdrogen, zodat ik weer naar bed kan gaan”. “We gaan je ouders bellen, dit is niet normaal meer wat jij hebt. Je gaat sterk achteruit in zo’n korte tijd”. „Nee joh dat is helemaal niet nodig” zeg ik nog. „Ik heb gewoon een buikgriepje, gaat wel weer over”.

„Maar toch vertrouw ik het niet. Je bent zelfs nu al te zwak om op je benen te kunnen staan na een paar uurtjes dat je op bed ligt”.

„Ik ga je ouders bellen”. Rond de klok van 23.30 uur belt André naar mijn ouders en zegt: „Willen jullie hiernaartoe komen, zodat ik Linda naar het ziekenhuis kan gaan brengen?”. Mijn moeder stelt nog wat vragen aan André en ik zeg „Nee onzin, ik blijf gewoon thuis. Je hoeft me niet weg te brengen. „Oké dan” zegt André met tegenzin en legt zich erbij neer dat ik absoluut niet naar het ziekenhuis wil. Ik ben er gewoon echt van overtuigd dat ik een onschuldig buikgriepje heb. De volgende dagen wordt er voor mij gezorgd en Ilse, mijn zus, brengt de jongens naar het kinderdagverblijf, want André is 's ochtends al om 6.30 uur weg om naar zijn werk te gaan. Hij is zzp-er, dus een dag niet werken, is een dag geen geld.

Het lijkt wel alsof ik me met het uur steeds beroerder voel, kan vrijwel niet meer eten. Moet heel veel spugen op een dag. Drink alleen maar thee of water. Zelfs thee met een beschuitje wordt me al teveel. Ook over de ontlasting heb ik helaas geen controle meer, maar ik ben er nog altijd van overtuigd dat ik “gewoon” een buikgriepje heb. „Wil je wat drinken of te eten Linda”? „Nee hoor mam bedankt”. „Nou of misschien toch wel, haalt u maar een glaasje cola voor me, dat houdt misschien de diarree wel tegen”. Ze gaat een glaasje cola voor me halen, met een rietje erin en laat me er een slokje uit drinken, want zelf kan ik het glas niet meer vasthouden. Mijn moeder zorgt voor het avondeten, zodat André de kinderen uit het kinderdagverblijf kan ophalen en als hij dan thuiskomt, kunnen ze lekker gelijk aan tafel gaan zitten.

De volgende ochtend (dinsdag 23 maart) komt mijn schoonmoeder 's ochtends vroeg om mij te verzorgen en kleedt ze onze jongens aan, zodat mijn zus ze weer naar het kinderdagverblijf kan gaan brengen. Ze komt nog even bij me langs op de slaapkamer met de jongens om me een kusje te geven. Op de gang hoor ik mijn zus praten met Marrie, mijn schoonmoeder, over mij. Ilse, Mijn zus, besluit de dokter te bellen. Ze zegt „Mijn zusje is heel erg ziek, ontzettend verzwakt. Ze geeft alleen maar over. Ze kan zelfs geen eten en drinken meer binnen houden. Ze is ontzettend aan de diarree en heeft er helaas geen controle meer over”. De assistente van de dokter deelt Ilse mee dat ik het gewoon moet uitzielen. „Er heerst op dit moment een fikse buikgriep en die heeft uw zusje ook”, aldus de doktersassistente. Ilse geeft me een kus. “Beterschap zussie, tot morgen”. Ik geef mijn jongens een aai over hun bol en lach lief naar ze. Praten ben ik te verzwakt voor.

Mijn schoonmoeder haalt wat te drinken voor me. Eten hoef ik niet meer en helaas houd ik het drinken ook niet meer binnen. Diarree blijft maar komen. „Zal ik anders een luier bij je om doen, anders wordt het bed steeds vies en blijven we jou en het bed verschonen, voor jou ook niet zo lekker” zegt ze. „Ja, heel goed idee” mompel ik een beetje. Nou lig ik daar als 28-jarige met een luier om. Het was natuurlijk wel een hele goede oplossing van haar, want zodoende hoef ik alleen maar verschoond te worden in plaats van ook het bed steeds, want dat omrollen naar de andere kant, was ook geen pretje. Nu kon ik gewoon op mijn kant blijven liggen en alleen mijn billen een beetje op te tillen, zodra ik verschoond moest worden.

Mijn moeder komt 's middags mijn schoonmoeder aflossen en ze heeft een zout water oplossing (o.r.s.) meegenomen, zodat ik niet ook het water steeds ga uitspugen. Ze heeft macaroni gekookt voor de jongens. Daar zijn ze gek op. Eenmaal thuisgekomen gaan André en de jongens eten. Af en toe komt hij even bij me kijken. Als het weer bedtijd voor de jongens is, komt hij gezellig even met ze bij me liggen.

Even "kruipen", zoals wij dat altijd noemen. Ik kan ze niet tegen mijn lichaam verdragen van de pijn, dus André houdt de kinderen een beetje bij hem. Ze komen me een dikke kus geven. Per ongeluk leunt Délano met zijn handje op mijn buik. Ik schreeuw het uit van de pijn, au... Ach de arme ziel. Je zag hem naar mij kijken. Huh wat heeft mama nou. Mama au? „Ja vriendje, mama heeft au in de buik. Geef mama maar een kusje". Ik geef ze een aai over hun bol.

De eerste hulp

Woensdagmorgen 24 maart 2010. Deze dag zal ik nooit meer vergeten. Mijn schoonmoeder is er weer vroeg bij om de jongens aan te kleden. Al snel hoor ik dat mijn zus er ook weer aan komt. Ze draait de sleutels in het slot en maakt de deur open. „Goedemorgen Marrie”. „Goedemorgen IIs, voordat je de kinderen wegbrengt wil je even naar boven komen”, hoor ik Marrie roepen in de gang. Ze legt Wesley in zijn bedje en blijft in de gang staan. Ilse komt naar boven toe gelopen. Ze fluisteren op de gang en ik hoor mijn schoonmoeder zeggen: „ik ben geschrokken van Linda. Het is maar 24 uur later, maar dit is niet normaal hoor”. Ilse komt naar de slaapkamer toe. Ik draai me om, al steunend en kreunend. Rondom mijn ogen is het blijkbaar onder-tussen zwart geworden. Mijn zus schrikt ook van me, bedenkt niets en loopt naar de gang en pakt haar mobiel uit haar tas. Al snel heeft ze de assistente van de dokter aan de telefoon. Ze zegt weer tegen de doktersassistente „Mijn zusje is doodziek. De dokter moet nu komen”, wat dan de doktersassistente zegt hoor ik natuurlijk niet, maar mijn zus zegt heel fel. „U begrijpt mij niet, mijn zusje is doodziek en als de dokter nu niet komt, dan bel ik de ambulance”.

Nou nou, dacht ik nog in mezelf. Zo ziek ben ik nou ook weer niet. Al snel arriveert de dokter. Ik hoor haar naar boven komen. Ik lig op mijn rug en draai mijn hoofd naar de deur toe. De dokter wil naar binnen komen en kijkt mij gelijk aan. Ze schrikt van me, haar mond valt letterlijk open en ze doet een stap naar achteren. Oohh, volgens

mij ben ik wel heel ziek dus, gaat er nu door mijn gedachten. Ze komt naar me toe gelopen, gaat naast me staan en voordat ze mij ook maar verder onderzoekt, zegt ze: „Jij redt het hier niet meer thuis Linda. Je moet naar het ziekenhuis om beter te kunnen worden. Ik ga gelijk de ambulance bellen” en ze aait over mijn wangen. Ik schrik een beetje hiervan, want ik was in de veronderstelling dat het echt iets onschuldigs zou zijn.

Er gaat van alles door mijn hoofd. Oohh nee, nu moet ik weg van mijn mannetjes. Mijn kleine mannetjes. De dokter is aan het bellen met het ambulance-personeel. Ik hoor mijn zus verdrietig op de gang bellen naar haar werk. „Ik kom later op het werk, mijn zusje is heel ziek en wordt zo dadelijk met de ambulance opgehaald”. Ze belt Bart, haar man en mijn ouders. Marrie is beneden aan het bellen, maar die gesprekken kan ik natuurlijk verder niet horen. De dokter voelt nog even wat aan mij en zegt: „Je darmen liggen al stil Linda en je bent helemaal uitgedroogd. Je bent goed ziek hoor”. Heel snel arriveert mijn moeder. Ze pakt samen met mijn zus wat “logeerspullen”.

„Lin, waar liggen je pyjama’s?”. Ik probeer het aan te wijzen met mijn vingers. Ze pakken wat kleding bij elkaar en stoppen het in een tas. „Ik haal even voor de zekerheid je oorbellen uit Lin”, zegt mijn zus. „Stel dat je geopereerd wordt, zijn die vast af” en ze lacht lief naar me, geeft me een aai over mijn wangen en voorzichtig een kus op mijn voorhoofd.

Ook Lidia, mijn schoonzus is nu gearriveerd en mijn vader. Ze zitten allemaal beneden. Ik hoor weer iemand naar boven komen en probeer

weer iets te buigen naar de deur. Het is Lidia. Ik zie haar schrikken. Ze weet zich niet echt een houding te geven. „Het komt goed Linda” en blijft wat hangen bij de slaapkamerdeur. „Ik zal goed voor je kinderen gaan zorgen”. „Nou, ik ga maar weer naar beneden, beterschap Lin”. „We krijgen André maar niet te pakken”, aldus mijn moeder en zus. „Hoe laat is het”, vraag ik zachtjes? Het is vijf voor negen”. „Oohh dan heeft hij zo bijna pauze”. Hij werkt in de kelder, dus heeft geen bereik daar. Hij gaat zo wel naar buiten om een broodje te eten.

Probeer het met 5 minuten maar weer”, brabbel ik. Ze hebben André aan de telefoon en vertellen hem dat ik word opgehaald door de ambulance.

Mijn moeder komt naar me toe. „Meidje, André is onderweg, maar stel dat de ambulance er eerder is, ga ik met je mee de ambulance in, moppie”. Ik knik met mijn ogen, van ja is goed mam. Ze komt naast me zitten op bed en wrijft met haar handen over mijn gezicht. Ze heeft natte ogen, maar probeert zich flink te houden zie ik. We kijken elkaar aan. „Ik hou van je moppie”. André komt al naar boven gelopen. Hij was destijds aan het werk in Naarden. Met een sneltreinvaart is hij gearriveerd. Mijn moeder houdt mijn hand nog even vast en wrijft met haar duim. Ik probeer zachtjes terug te wrijven. We zeggen even niks en staren elkaar aan en heel zachtjes loopt ze weg. André komt naast me liggen in bed. We liggen allebei op onze zij en ik wordt emotioneel. Ik begin te huilen. „He moppie” zegt ie. „De gele taxi komt je zo halen en in het ziekenhuis maken ze je wel weer beter meid”. We kijken elkaar aan. Ik ben altijd bang geweest voor

ziekenhuizen en ambulances. Hij wist precies wat ie moest zeggen om mij gerust te stellen. Ik hoor het hem nog zo zeggen. De gele taxi komt je zo ophalen. Ik lach naar hem en zie hoe moeilijk hij het heeft.

De ambulancebroeders zijn gearriveerd. Ik hoor wat gerommel beneden in de gang. Ze komen naar boven gelopen met mijn vader, moeder en mijn zus Ilse. „Hallo mevrouw” zeggen ze en één van hun gaat op zijn knieën en kijkt naar mij, de andere zie ik naast André staan. „We gaan u meenemen met de ambulance. Dan gaan we u wegbrengen naar het ziekenhuis in Ede. Kunt u zelf even rechtop gaan zitten? Dan lopen we zo naar beneden. De brancard staat voor u klaar in de gang”. „Lopen”? mompel ik zachtjes, „Maar ik kan helemaal niet meer lopen”. „Nou mevrouw we helpen u wel”. Ik kijk André aan en probeer te vertellen, dat ik dat helemaal niet meer kan. Hij knikt naar me, zo van dat lukt je wel meid, komt echt wel goed. De andere ambulancebroeder komt op het bed zitten en haalt de dekens van me af. „Zo ziek bent u niet hoor, mevrouw”. Ik kijk hem aan, maar zeg niks. Ik denk: ben je nu serieus of probeer je me rustig te houden? Ik geef er verder maar geen aandacht aan. Probeer met mijn kleine beetje kracht rechtop te gaan zitten. De ambulancebroeders helpen me overeind te komen. Yes ik zit, dacht ik, en nu nog naar beneden zien te komen.

Ik kijk naar André, mijn moeder en mijn vader. Ze hebben het slecht, maar ze houden zich sterk. Ik kijk naar mijn vader en probeer met mijn ogen te vertellen. „Komt goed papa! Ik kom weer terug”. Ik blijf

vechten en ik zal winnen en glimlach naar hem en knik met mijn hoofd. „Ga maar tegen mij aanleunen mevrouw, wij helpen u wel van de trap af”. Al steunend en kreunend hangend over de broeder heen zijn we eindelijk beneden in de gang aangekomen. Ze tillen me op de brancard. Pakken me helemaal in met een deken, zodat ik de wind niet voel zo dadelijk buiten. Mijn ouders, zus en Bart lopen achter de ambulancebroeders aan, Lidia en Marrie staan bij het keukenraam.

De ambulancebroeders zetten de brancard eventjes stil op straat, om de deuren van de ambulance open te kunnen doen. Op dat moment kijk ik naar mijn familie en zie ze allemaal stuk voor stuk huilen. Ik wilde gaan zwaaien, maar dacht: nee doe maar niet Linda, niet doen. Ze denken al dat je dood gaat. André geeft me een kus en vraagt aan de ambulancebroeder of hij naast me mag gaan zitten. „Nee sorry, u moet voorin gaan zitten. Er is geen plek voor u achterin de ambulance”. André pakt mijn hand en zegt: „Ik moet voorin gaan zitten. Tot zo moppie” en ik glimlach iets naar hem. Ik word de ambulance in gereden. Och wat vreselijk waren die drempels en alle bochten en het gehobbel. De rechte stukken ging redelijk. Het was een pijnlijke rit voor me. Ik kon echt niks meer verdragen. Voor mijn gevoel duurde het een eeuwigheid, terwijl we maar op zo'n kleine vijftien minuten afstand van het ziekenhuis wonen.

Ik arriveer op de eerste hulp en kom terecht in de handen van Patrick. Hij stelt wat vragen. „Waar heeft u pijn?. Hoelang heeft u die pijn al? Heeft u gegeten?” En zo gaat het maar door. André geeft de

antwoorden. Al snel maken ze een foto van me, nemen wat buisjes bloed af. Er komt een andere dokter en overlegt met Patrick. Ze hebben werkelijk geen idee wat er met me aan de hand zou kunnen zijn. Vervolgens arriveert er nog een dokter, ook die gaat weer voelen aan mijn buik. Jeetje wat een helse pijn heb ik. Moeten jullie nou echt één voor één aan mijn buik zitten, denk ik. Kan gewoon geen handen meer verdragen op mijn buik. Al snel weten ze dat ook mijn nieren al stilliggen. Ze leggen snel een infuus aan, want ik ben al volledig uitgedroogd. Er wordt ook meteen pijnstilling toegediend. Een gynaecologe arriveert en zegt „Mevrouw, ik wil u wat vragen stellen, is dat goed?” Ja, knik ik. „Ik zie dat u getest bent op trombose tijdens de zwangerschap en dat u tijdens 20 weken zwangerschap bent gaan spuiten.” Ik kijk André aan en probeer hem met mijn ogen te vertellen. Zie daar gaan we, ze denken dat ik zwanger ben. Ik pak zijn hand vast. Hij begrijpt me met wat ik hem probeer te vertellen met mijn ogen en hij verteld de gynaecologe dat ik inmiddels niet meer zwanger ben. De jongste is inmiddels 4 maanden oud, maar dat het spuiten inderdaad moest gebeuren tijdens de zwangerschap en een paar weken erna.

André weet dat ik nooit echt een hoge dunk van ziekenhuizen heb gehad. Hoe vaak hoor je niet dat er iets fout gaat. Moeten ze bij je knie zijn, maar maken ze de buik bijvoorbeeld open. Zulke spookverhalen hoor je met regelmaat. Ze ziet op haar lijst die ze voor haar houdt, dat ik een spiraal heb. „Die moeten we eruit halen mevrouw”. „Dat moeten we op kweek gaan zetten, want misschien is de spiraal

wel de reden dat u nu zo ziek bent". Best denk ik, schiet nou maar op. Ik wil gewoon weer beter worden.

Een andere arts arriveert. „Dag mevrouw Van Rootselaar. Ik ben een gynaecoloog en wil graag het spiraaltje bij u gaan verwijderen. Dat kan even pijnlijk zijn hoor". Nou, denk ik, dat zal wel meevallen. Het kan niet erger worden dan wat ik nu voel. Spiraal wordt eruit gehaald en een zuster neemt het mee voor onderzoek. Nog altijd weten de doktoren niet wat ze met me aan moeten. Het kon van alles zijn. Er staan nu drie doktoren om me heen, maar geen van hen durft de operatie aan. „We gaan een slang bij je inbrengen door je keel heen". „Waarom?" fluister ik naar Patrick. „U bent ernstig ziek mevrouw Van Rootselaar. Als wij het slangetje niet in uw keel stoppen gaat u dood". Nou ja, denk ik nog. Dood? Stel je toch niet aan. „Wilt u me meehelpen, meneer Eijk? „Dit zal pijnlijk en erg vervelend aanvoelen voor uw vrouw. Ze zal wel gaan tegenstribbelen. Wilt u haar hand vasthouden en een been tegenhouden? Dan houdt ik haar andere hand vast en stop de slang in haar keel". Vervolgens pakt Patrick wat spulletjes. Ik wordt een beetje bang en kijk André aan. „Komt goed meisje. De dokter gaat je snel beter maken. Kun je weer lekker mee naar huis".

Patrick is ondertussen klaar. „Kunnen we, meneer Eijk? Bent u er klaar voor mevrouw Van Rootselaar? Het zal wat vreemd aanvoelen straks een slang achter in uw keel, maar denkt u maar zo: het is ervoor om u snel beter te gaan maken". Ja knik ik, toe maar... Nou daar komt de

slang. Door de mond gaat nog wel, maar jeetje daar komt de slang in de keel. Ik begin te kokhalzen, denk dat ik stik. Met kleine beetje kracht wat ik heb, schreeuw ik het uit van de pijn. Ik begin van me af te trappen. Een zuster komt er snel aan en gooit de gordijnen open. Ze kijkt mij aan. „Heb je hulp nodig Patrick?” „Nee hoor, ik red me wel” zegt hij heel kalm. „De slang moet nog iets dieper. Zit nog niet ver genoeg”. Schiet nou maar op denk ik. De slang wordt verder geduwd. Ik blijf kokhalzen, wat een afschuwelijk gevoel is dat zeg. Ik denk nog steeds dat ik stik.

„Zo mevrouw, we zijn klaar”. „Maar ik stik” zeg ik. „Nee hoor, dat is uw gevoel nog even. De slang zit echt goed”. “Mag de slang er snel uit?” vraag ik nog. Patrick kijkt André aan. „Dat hopen we mevrouw”. Ze houden allebei mijn handen vast, om me gerust te stellen. „Hoelang moet ik blijven denkt u”? „Nou dat is moeilijk te zeggen. We weten nog niet precies wat u heeft, maar we denken een paar dagen. Misschien een dag of vier”. Oké, dacht ik, dat is nog wel te overzien. Achteraf heeft Patrick dit mij verteld om mij gerust te stellen. André had tegen hem gezegd, zeg maar wat om haar gerust te stellen. Ze wil naar huis en heeft het niet zo op ziekenhuizen.

De doktoren hebben inmiddels contact opgenomen met een andere arts. Die is er heel snel bij. „Goedemiddag mevrouw Van Rootselaar”. Ik glimlach naar de dokter. Ze zijn aan het overleggen, wat er toch met me zou kunnen zijn. Welke soort operatie ze moeten gaan uitvoeren, wat er zich allemaal afspeelt in mijn buik. Geen van de

doktoren die allemaal om mijn bed staan, zegt wat. Dan besluit dokter Pontfoort om mij te gaan opereren. Hij zegt tegen de andere doktoren: „Ik durf de operatie wel aan“. „Ik ga u opereren, mevrouw. Weet niet hoelang de operatie zal duren of zal gaan verlopen, want ik weet niet wat we gaan aantreffen in uw buik. Het is een flink zootje daar, vermoedt ik“. Hij probeerde me een beetje gerust te stellen door er wat humor bij te zeggen. Ik kon het wel waarderen. Hij voelde me goed aan. André geeft me een dikke kus. We blijven elkaar even aanstaren en zeggen met onze ogen: Ik hou van je.

„Blijf vechten meisje“. Hij houdt mijn hand eventjes stevig vast. Ik knipper met mijn ogen en wordt weggereden. Wordt op een kamer gereden waar een hoop mensen liggen. Ze liggen allemaal te wachten op een operatie. Er gaat alleen maar door me heen: maak me alsjeblieft snel beter. Ik wil naar huis, naar mijn mannetjes toe. Hier wil ik echt niet zijn. Naast mij zit een soort rooster in de muur. Er wordt omgeroepen mevrouw Lubbertsen mag komen. Op dat moment wordt mijn bed weggereden door twee zusters. Ik pak de hand van een zuster en mompel „Ik ben niet mevrouw Lubbertsen hoor“. „Nee mevrouw dat weten we“. „Nou, hoe heet ik dan?“ vraag ik. „U bent mevrouw Van Rootselaar“. Oké, knik ik.

Zo ziek dat ik ben, zo scherp van geest dat ik blijf!! De hele periode in het ziekenhuis. Het zal me toch niet gebeuren dat ze bijvoorbeeld mijn been gaan afzetten, terwijl ze in mijn buik moeten wezen, dacht ik nog. We arriveren op de operatiekamer. Een aantal doktoren tillen

me op en leggen me op het operatie-bed. Ik kijk om me heen in deze ruimte en zie ontzettend veel mensen in blauwe en witte jassen. Van alles leggen ze klaar. Allerlei apparatuur gaan ze om me heen zetten, een slangetje hier, een slangetje daar. Daar komen ze met een kapje aan. „We gaan dit kapje op uw mond leggen, zodat u gaat slapen en wij de operatie kunnen gaan uitvoeren mevrouw”. Ik wordt overspoeld door een enorm gevoel van angst. Het komt vanuit mijn tenen en stijgt zo naar boven door mijn hoofd. De vrouwelijke narcotiseur die naast me staat heeft het door en ziet de angst in mijn ogen. Ze pakt mijn hand en met haar andere hand haalt ze het kapje van mijn mond af. „Heeft u kinderen vraagt ze?” Ja, knik ik. Er rollen wat tranen over mijn wangen. Ze legt haar hand op mijn wang. „Denk maar aan uw kinderen” zegt ze lief. Ik pak met mijn hand haar hand die ze op mijn wang houdt en ben weer rustig. Ze ziet het denk ik aan me en al snel legt ze het kapje weer op mijn mond. Ik “droom” over mijn jongens en al snel ben ik vertrokken.

Verblijf in het ziekenhuis

Tijdens de operatie zijn André, mijn ouders en mijn zus in het ziekenhuis gebleven. In totaal zijn ze vier uur met mij bezig geweest. Zodra de operatie was afgelopen werd ik naar een kamer gereden, waar ik alleen kwam te liggen. Op de afdeling medium care was dat. Ik word wakker en zie André, mijn ouders en zus rondom mijn bed staan. Ze zijn gespannen en verdrietig. Ondertussen lig ik aan allerlei toeters en bellen. Heb overal slangetjes in en om me heen. Ik trek wat aan mijn mond en kijk André aan. „Ja dat is een slangetje daar en daar voor”. Dan wijs ik een ander slangetje aan. „Die is daar en daar voor”. Nog een slangetje voel ik. Die is daar en daar voor, zegt André. Dan voel ik een slangetje aan de onderkant. „Dat is een katheter, voor het plassen”, zegt André. “Nou, ik heb er liever wat anders in” zeg ik om het “ijs” te breken. Ze beginnen gelukkig te lachen. Ik probeer iets te glimlachen naar ze en dan val ik weer in slaap.

Tijdens de operatie hebben ze ontdekt dat er pneumokokken in mijn buik is uitgebroken. Ik had een buikvliesontsteking. Dat houdt in dat het vlies om je buikorganen ontstoken is en dus alle buikorganen ook gaan ontsteken. Gebruikelijk komt de infectie voor in de longen, maar bij mij is het uitgebroken in mijn buik. Dit komt doordat de pneumokokken zich door het bloed vanaf een andere infectieplaats had verspreid. Mijn hele buik zat vol met pus. Ik had geen uren later moeten aankomen, want dan was ik er niet meer geweest. Mijn darmen en nieren lagen al helemaal stil. Mijn hele buik was ontstoken. Mijn

eierstokken zijn verkleefd en mijn baarmoeder is gekanteld en wat beschadigd en gezakt, door alle pus wat is uitgebroken in mijn buik. De doktoren hebben gas in mijn buik gespoten, waardoor ik nu een hele dikke buik heb. Dit hebben ze gedaan, zodat ze er goed in konden kijken. Ze wisten ook niet wat ze zouden gaan aantreffen. Wat mij is overkomen is een kwestie van pech hebben gehad. Het had ook niets te maken met het feit dat ik twee zwangerschappen snel achter elkaar had gekregen. Gebruikelijk breekt de pneumokokken zich ook niet uit in de buik. Iedereen draagt het met zich mee, alleen is het ingekapseld bij een ieder. Als het dan al uitbreekt, dan is het normaal gesproken in de longen. Ik mag dan ook van een wonder spreken dat ik er nog ben.

De volgende dag, wordt ik naar een andere zaal gereden. Dit is ook op de medium care, alleen lig ik niet meer alleen op een kamer maar met twee anderen. Naast mij ligt een oudere man die aan het wachten is op zijn dood en tegenover mij een oudere vrouw, die ook aan het wachten is op haar dood.

Ik blijf een ontzettende pijn houden, ondanks de vele morfine die ik binnenkrijg. Door de vele morfine die ik krijg ga ik rare dingen zien. Gelukkig heb ik wel door dat dit weleens kon gebeuren door de morfine. Aan de muur zie ik roze olifanten-hoofden en rondom mijn bed staan allemaal oude mannen. Ze doen allemaal heel gek aan mijn bed. Ze bewegen heel raar en heel snel met hun hoofd en trekken rare gezichten. Ze schreeuwen naar me. Soms voelt het, lijkt het alsof

ze steeds dichterbij komen. Ze wapperen met hun handen naar mijn gezicht. Dan schud ik even met mijn hoofd, knipper met mijn ogen en dan zijn ze gelukkig weer weg. Ook de roze olifantenhoofden die op de muur zaten...

De volgende dag is de ontsteking helaas nog steeds niet weg en de doktoren twijfelen of ze me weer moeten gaan opereren. Ze gaan overleggen met een aantal doktoren wat te doen met me. „We willen het eerst gaan proberen met spoelen, mevrouw Van Rootselaar. Lukt het niet met spoelen dan moeten we u weer gaan opereren“. Ik heb o.a. een slang in mijn buik. Met die slang gaan ze een dag lang spoelen. In de hoop dat de ontsteking weggaat. De pijn blijft zich maar aanhouden, het gaat helaas niet weg en het wordt ook niet minder. Als André langskomt val ik met vijf minuten weer in slaap. Iedere dag komen ze mijn bed verschonen. Mij wassen met een washandje. De zusters zijn lief voor me. Ze verzorgen mij goed. Ook in het ziekenhuis draag ik een pamber, aangezien ik nog geen controle over mijn ontlasting heb. Gelukkig wordt ik steeds wel snel verschoond als de pamber vol is. Ook de broeders moeten mij verschonen, maar op dat moment scheelt me dat helemaal niks. Ben ik te versuft om goed te kunnen nadenken. Ik ben op dat moment allang blij dat ik weer wordt verschoond. Alleen mijn ouders en André komen langs op de medium care. Verder bezoek kan ik niet aan, omdat ik steeds maar weer in slaap val. Te verzwakt ben om een gesprek aan te gaan. De meneer naast mij wil graag iedere avond voor het slapengaan samen met zijn bezoek orgelmuziek horen. Dit is dan zijn laatste wens.

Samen met zijn bezoek genieten ze op hun manier van de muziek. Er wordt dan eventjes niet gepraat, maar ze blijven maar kijken naar elkaar. Ik dacht: dat gaat mij niet gebeuren. Ik wil niet dood. Ik vecht, vecht voor mijn leven. Het zal me niet gebeuren dat mijn mannetjes opgroeien zonder moeder. Hoe meer ik de orgel-muziek hoor, hoe meer ik strijd, strijd tegen de pijn. Hopen dat de ontsteking weggaat. Vechten, zodat ik weer snel naar huis kan gaan en het zal me gaan lukken. De mevrouw tegenover mij wil niks. Praten doet ze niet meer. Ook niet als de verpleegsters bij haar een praatje proberen te maken, of tijdens het verzorgen. Er wordt op geen moment van de dag door haar iets gezegd.

Op een gegeven moment wil ik eigenlijk wat proberen te gaan eten, maar durf het niet. De zuster zei, „Lust je vla-flip?” „Ja lekker” zei ik. „Dan ga ik lekkere vla-flip voor je maken en kom bij je zitten, zodat jij er lekker van kunt smullen”. Beetje bij beetje geeft de verpleegster kleine hapjes. Helaas kan ik het niet binnenhouden en komt het er snel weer uit. „Nog maar even wachten met eten” zegt de verpleegster. „Misschien lukt het met een paar dagen weer”. Na een paar dagen op medium care te hebben gelegen kom ik op afdeling chirurgie te liggen.

Na een dag of vier mogen de verpleegsters steeds meer slangetjes bij me verwijderen. Ze nemen dan steeds een stagiaire mee, want ze weten dat ik dat niet erg vind. Die meiden moeten het tenslotte ook leren. Ook o.a. de slang in mijn keel mag weg, want ik ben niet meer

zo misselijk en mag weer gaan proberen om brood te gaan eten, zonder de korsten. Wat voelt dat als een verademing, geen slang meer achter in mijn keel. De slang eruit halen voelde wel een beetje vreemd. Niet pijnlijk, maar moest er wel weer van kokhalzen. Nu ben ik overal vanaf, ook van de morfine. Alleen nog andere pijnstilling. Iedere dag wordt mijn bloed geprikt, want de ontsteking blijft aanwezig.

Oohh wat wil ik graag naar huis. Heb de jongens al ruim een week niet meer gezien. Op een ochtend komt mijn schoonmoeder met Wesley langs. Wesley logeert bij Lidia, mijn schoonzus, terwijl ik in het ziekenhuis lig. Ze geven hem aan mij. Helaas kan ik hem niet tillen, dus ze zetten hem naast me op bed, zodat ik alleen zijn nekje hoeft te ondersteunen. Wat mis ik ze. Wat heb ik ze gemist. Ik aai over zijn koppie, geef zijn handje veel kusjes en blijf maar voelen aan hem. Het voelt als een eeuwigheid dat ik hem niet gezien heb. Hij ruikt heerlijk, lekker naar Zwitsal. Al snel wordt Wesley van het bed afgehaald. Ik houd het niet meer vol. Hij krijgt de fles. Ligt daar zo lief in de armen van mijn schoonmoeder. Oohh, wat heb ik het slecht. Wat wil ik het graag zelf doen nu, maar ik kan het niet. Heb er nog geen kracht voor. Na een half uurtje ongeveer gaan ze weer. Het is bijna tijd voor zijn middagslaapje. Er arriveert een leidster van het kinderdagverblijf met een mooi knutselwerk van de jongens. Ze hebben hun handjes en voetjes getekend. Het is toch geweldig, hè? Ik pak haar vast, de leidster en kan haar niet loslaten. We houden elkaar een poosje stevig vast. Ze fluistert in mijn oor, „We zorgen goed voor je kinderen, Linda.

Ze hebben het naar hun zin bij ons. Maak je maar geen zorgen". Ik kom niet uit mijn woorden, blijf maar huilen. Wil verdorie naar huis. Wil zelf voor ze kunnen zorgen. Maar in mijn hart weet ik dat ze bij het kinderdagverblijf alle liefde en aandacht zullen geven aan de jongens die ze nodig hebben. Ik weet dat ze het daar goed hebben. Iedere dag smee ik bij de verpleegsters, mag ik alsjeblieft naar huis. Alsjeblieft. Thuis knap ik veel meer op. In mijn eigen bedje, bij mijn vriendjes. „De ontsteking is en blijft nog te hoog, mevrouw Van Root-selaar. U komt het bed niet af, probeer eerst eens een paar stappen te lopen. Probeer anders morgenochtend zelf naar de douche te lopen en uzelf af te drogen. Als dat allemaal een beetje lukt en de ontstek-ing wordt minder, mag u naar huis".

De volgende ochtend probeer ik zelf uit bed te stappen. Houdt mijn hand goed aan het bed vast en vervolgens met een hand tegen de muur, zodat ik een beetje houvast heb en naar de douche kan lopen. De stoel staat daar gelukkig al klaar en de zuster komt ondertussen een handdoek brengen. Yes, denk ik, dit is me gelukt. Vanavond als André komt, ga ik met hem een stukje lopen. 's Avonds na het warm eten komt André altijd. „Zullen we zometeen een stukje lopen?". Als ik wat meer mijn bed uit kom en zelfstandig ga douchen en lopen, mag ik misschien snel naar huis". Hij helpt me even uit bed te komen en dan pak ik weer snel de muur. We lopen een paar stappen verder de kamer uit, helaas kan ik niet verder en André ondersteunt me naar een bankje in de gang. Ik moet even bijkomen. Ben buiten adem, maar vol goede moed besluit ik na een paar minuten op het

bankje te hebben gezeten alleen naar het bed te lopen, weliswaar met houvast aan de muur, maar ik loop alleen. De volgende ochtend probeer ik zonder mijn hand tegen de muur aan te houden naar de douche te lopen. Het gaat niet snel, maar stapje voor stapje kom ik er. Rechtop lopen lukt me niet, dus loop ik krom. Ook 's avonds ga ik weer lopen met André. We lopen tot aan het bankje in de gang. Even zitten, even bijkomen en hup weer stapje voor stapje lopen we terug naar mijn bed.

De tunnel

Na een paar dagen op afdeling chirurgie te hebben gelegen overkomt me iets dat ik me nog herinner als de dag van gisteren. Dit is iets wat ik nooit meer zal vergeten. Wat heeft dat een impact gemaakt en wat heeft het mij veranderd voor het leven. In hoe ik nu ben, hoe ik nu denk en doe en leef en geniet van het leven, de kleine dingen om me heen.

's Avonds voor het slapen gaan, zoals iedere avond in het ziekenhuis verloopt, word ik geholpen met het plassen, mijn tanden te poetsen en gezicht te gewassen.

Ik lig in mijn bed, doe mijn ogen dicht en probeer te gaan slapen. Maar dan wordt ik wakker. Schrik ik wakker, mijn ogen zijn zo groot alsof ze er elk moment uit kunnen vallen en voel een enorme klap door mijn hele lichaam. Mijn hart gaat tekeer. Ik treed uit mijn lichaam en zie mezelf liggen in het ziekenhuisbed. Een gevoel van alsof je met je hele lichaam tegen een raam aanloopt. Het voelde heel apart toen ik mezelf daar zag liggen.

Ik probeer met mijn handen aan mijn lichaam te voelen terwijl ik boven mijn lichaam zweef, maar ik kan mezelf niet meer aanraken. Ik voel mijn eigen lichaam niet meer en zie mezelf daar liggen. Ik draai me om en bevind me in een lichttunnel. Kijk omhoog en zie daar een persoon staan met zijn armen wijd open en ik weet het. Dit is het, dit was mijn leven. Nu ga ik dood. Hij komt me halen.

Langzaam zweef ik omhoog in de lichttunnel. Mijn leven komt voorbij, vanaf het moment dat ik geboren ben tot aan nu toe. Vervolgens zie ik mijn jongens, ook hun geboortes komen voorbij met de leeftijd die ze op dat moment hebben. André, mijn familieleden en de familie van André. Kortom, mijn dierbaren zie ik allemaal verschijnen.

Halverwege de lichttunnel stop ik. Ik schreeuw het uit. „Nee nee, het is mijn tijd nog niet“. Probeer mijn handen in de lucht te gooien, voor me uit te houden in de hoop dat ik niet verder omhoog ga. „Ik wil terug!!! schreeuw ik“ „Terug naar mijn lichaam, alsjeblieft laat me weer gaan. Ik wil nog niet dood“. Gelukkig word ik gehoord door de persoon boven en keer ik weer terug in mijn lichaam. Ook dat voelde weer als een "harde klap". Ik durfde niet meer te gaan slapen. Bang dat ik weer zal "gaan", maar dan voorgoed. Mijn hoofd is helemaal bezweet en mijn adem gaat in een razend snel tempo. Wow, denk ik en mijn hart gaat tekeer. De persoon boven praatte niet me me. Hij bleef mij maar aankijken. Ik voelde me wel heel welkom door hem. Hij was helemaal omringd door fel licht en heeft mooie grote witte vleugels om hem heen.

De dag erna durf ik er niet over te praten, met de verpleegster niet of wie dan ook. Ook niet als 's avonds André op bezoek komt. Ik durf het hem niet te gaan vertellen. De angst schiet voortdurend door mijn lichaam. Er gaan allemaal vragen door me heen en wordt overspoeld door een berg van emoties. De gedachte dat ik er straks niet meer zal zijn. Ik word er akelig van en ik probeer om niet in slaap te vallen. De volgende avond herhaalde het zich weer. Ik trad weer uit mijn

lichaam, voelde weer die enorme klap en kwam weer terecht in die lichttunnel. Alleen dit keer kwam ik helemaal bovenaan. Ik zweefde langzaam omhoog. De persoon die mij gisteren ook al kwam halen was er nu weer. Weer helemaal omringd door dat felle licht. Ik heb gejankt, gesmeekt en geschreeuwd. „Stuur me alsjeblieft weer terug naar mijn mannetjes. Die kunnen niet zonder me, ik kan niet zonder ze". Was aan het vechten voor mijn leven.

Maar tegelijkertijd terwijl ik helemaal bovenin was, werd ik omringd door liefde, warmte. Voelde me ontzettend op mijn gemak bij deze persoon. Had ineens helemaal geen pijn meer, voelde me gewoon goed en gezond. Wat was dat een verademing om even helemaal geen pijn meer te voelen. Ik blijf de persoon aankijken, hoewel hij helemaal omringd is door licht, doet het niet zeer aan mijn ogen, maar het is ook niet mogelijk voor me om hem helemaal goed te kunnen beschrijven. Ik kijk langs hem heen. Zie ontzettend veel licht, meters ver. Heel helder licht, maar toch ondanks de schitterende intensiteit ervan doet het niet zeer aan je ogen. Ik zie een veld wat lijkt op de regenboog, overal waar ik om me heen kijk, is het heel kleurrijk. Alsof het heldere licht mij liefde geeft, warmte geeft. Mijn helse pijn van mij wegneemt. De persoon die mij kwam halen blijft tegenover mij staan. Hij praat niet tegen me, maar laat me wel voelen dat ik er welkom ben. Ondanks dat het erg mooi was boven, heel licht, heel kleurrijk, heel liefdevol, wilde ik graag weer terug mijn lichaam in. Want ik wist: dit is het einde, hier stopt je leven. Onderweg terug naar mijn lichaam krijg ik een terugblik op mijn

leven. Dat voelde haast als een sneltreinvaart. Allerlei momenten komen er voorbij die ik heb meegemaakt in mijn leven. De weg omhoog, terwijl ik uit mijn lichaam ging en wist dat ik dood ging was heel langzaam, gebeurde heel intens, maar de weg terug flitste voorbij met allerlei momenten. Dat ik zelf nog een baby was, een klein kind was en we nog met z'n vieren thuis woonden, dat André en ik samen op vakantie waren. Heel apart was dat. Tegelijkertijd wist ik gelukkig ook dat ik bleef leven. Dat ik weer terugkwam op aarde. Terug naar mijn leventje, maar wist ook dat ik niet meer dezelfde Linda zou zijn. Dat deze ervaring me heeft veranderd voor het leven, in positieve zin. Heeft me wijzer gemaakt.

Gelukkig kwam ik weer terug in mijn lichaam. Was ontzettend emotioneel. Heb gewoon de dood in de ogen gezien en gevoeld. Wat als het nou morgen weer gebeurt en ik niet meer terugkom? André moet wel verder, mijn mannetjes moeten wel een moeder hebben. Ik ben een goede moeder en lieve vrouw voor André aan het bedenken. Terwijl ik een andere vrouw aan het bedenken ben, voelt dat haast als goed, een fijne gedachte. Dat als ik ze achterlaat er een vrouw-moeder in hun leven zal zijn. Als ik ga, wil ik "goed" weggaan, zodat ik weet dat de jongens niet zonder moeder opgroeien. Al snel ben ik eruit, weet wie een leuke vrouw voor André zal zijn en een goede moeder voor mijn kinderen. Ik probeer te gaan slapen, hoewel ik erg bang ben om te gaan slapen, troost het me met de gedachten dat ik een vrouw voor hem heb gevonden, mocht het zover komen dat ik echt ga, kunnen zij verder gaan en hebben mijn jongens toch een

"tweede" moeder. De volgende avond komt André weer gezellig bij me langs. Hij merkt gelijk dat er iets is met me. „Wat is er met je? Je ziet er zo vermoeid uit". „Heb slecht geslapen de afgelopen dagen" zeg ik. „Hoe komt dat dan? Door de pijn die je hebt? Moet de medicatie omhoog?" „Help me even overeind, dan zal ik het je vertellen" zeg ik. Eenmaal overeind en half zittend op het bed, word ik verdrietig. Ben ontzettend emotioneel. Het schiet me gewoon aan. „Hou me vast. Wil je me alsjeblieft lang vasthouden. Ik moet je iets vertellen, André". Ik pak zijn handen. „Moet je me even laten uitpraten, goed? Ik durf bijna niet meer te gaan slapen. Ben bang dat ik doodga". „Hoezo dan?" "Afgelopen nachten heb ik een bijna doodervaring meegemaakt. Ik ben boven geweest. Een meneer kwam mij ophalen. Gelukkig kwam ik terug, maar het scheelde niet veel". Hij pakt mijn gezicht en zegt „Praat er morgen over met de zuster. Je gaat toch de goede kant op, meisje? De ontsteking neemt toch een klein beetje af?". „Jawel dat is zo, maar mocht het zover komen dat ik het niet overleef, dan weet ik een vrouw voor je. Dan wil ik dat je met haar verder gaat. Zij is een leuke vrouw voor jou en een goede moeder voor onze kinderen, maar de kinderen mogen nooit mama tegen haar zeggen, oké? Dat blijf ik! Ze moeten haar bij haar voor- naam noemen. Zorg dat ze alles opzij zet om voor jullie te kunnen zorgen". „Maar zover komt het niet, moppie. Jij blijft bij me, want ik wil je niet kwijt. Jij blijft bij ons, Linda".

De volgende morgen komt er een verpleegster bij mij die mij de afgelopen dagen verzorgd heeft. Met haar had ik wel een klik, dus dacht

laat ik het haar mededelen. „Heb je even tijd voor me?“ „Tuurlijk, zeg het maar“. „ Wil je even op mijn bed komen zitten? Er is iets dat ik graag wil vertellen“. Ik vertel het haar. Ze schrikt ervan en weet zich er niet echt raad mee. „Probeer het maar te vergeten. Je bent in goede handen, wij houden je goed in de gaten. We gaan ervoor zorgen dat je alleen maar vooruit gaat.“

Mijn herstel

Het Paasweekend nadert. Vrijdagmorgen nemen ze weer bloed af en als de ontsteking is afgenomen mag ik naar huis. Zo'n twee uur later arriveert de dokter met het goede nieuws. „Gelukkig neemt de ontsteking af, mevrouw Van Rootselaar. U mag uw man gaan opbellen met het goede nieuws dat hij u mag ophalen en meenemen naar huis”. André komt samen met Délano, want Wesley is op dat moment nog bij Lidia in huis. André neemt me mee met de rolstoel. Heerlijk die frisse lucht te ruiken. Ik kijk om me heen en geniet van het feit dat ik weer buiten ben. Van binnen ben ik opgelucht, ontzettend blij dat ik naar huis mag. Met natuurlijk wel de gedachte: en nu? Ik kan niks, dus er zal wel het een en ander geregeld moeten worden.

Thuis aangekomen ben ik helemaal vermoeid, van het 's ochtends aankleden en douchen in het ziekenhuis. Mijn tas ingepakt en natuurlijk wat mensen gebeld dat ik weer heerlijk naar huis mag. Als we thuiskomen is het rond het middaguur. We eten gezellig een broodje met z'n drieën en vervolgens loop ik naar boven om even te gaan slapen. Wat is dat heerlijk zeg. Mijn eigen bedje weer. Geen zuster die continu aan je voelt, bloed prikt en checkt of je nog in orde bent. Geen herrie op de gang. Geen mede-patiënt die een praatje met je wil maken. Gewoon echt rust. Omdat ik nog niks kan, krom loop van de pijn, wat vrijwel al mijn energie opslurpt, besluiten we dat ik 's maandags naar mijn ouders ga voor een weekje. André zou die week toch aan het werk zijn bij mijn ouders om een

veranda te bouwen. Kon hij mij gewoon iedere dag nog zien en mijn moeder voor mij zorgen en de jongens zoveel als mogelijk ook komen. De week gaat voorbij en vrijdags ga ik weer naar huis. Vanaf nu komt ook Wesley weer lekker thuiswonen. Die is de afgelopen drie weken bij Lidia in huis geweest. Vanaf het moment dat ik in het ziekenhuis belandde. Ze heeft een dagboek bijgehouden. Iedere dag heeft ze er een verhaaltje in geschreven hoe het Wesley is vergaan. Ook heeft ze foto's erin gestopt. Nog altijd kijk ik ernaar. Ik ben ontzettend blij met het dagboek!

Weken gaan er voorbij, voordat ik ook maar iets op de been ben en iets zelf kan. Dat ik bijvoorbeeld de tafel kan dekken. Of voor het avondeten kan zorgen, of normaal de trap op en af kunnen lopen. Mijn jongens tillen uit hun bedje. Buiten kom ik niet, kost me teveel energie. Die paar stappen in huis is al vermoeiend voor me. Stofzuigen, stoffen, was draaien, boodschappen doen, jongens voorzien van een broodje, alles wordt voor me gedaan. Weken lang, zelfs maanden lang.

Gelukkig na een aantal maanden neemt de pijn in mijn buik af en wordt het draaglijker. Begin ietsjes meer energie te krijgen. Kan weer normaal traplopen en niet meer hijgend aankomen boven. De andere mankementjes, zoals zwaar tillen, het snel vermoeid zijn van als ik iets ondernomen heb, geen conditie, geen kracht hebben, dat blijft lang aanhouden.

Controle ziekenhuis

Iedere week moet ik voor controle naar het ziekenhuis, omdat de ontsteking nog steeds niet weg is, ondanks de vele kuren antibiotica etc. Omdat ik nog erg verzwakt ben en voordat we bij de dokter terecht kunnen, altijd eerst even moeten bloedprikken, rijden mijn ouders me steeds in een rolstoel, zodat ik niet hoeft te lopen. De dokter voelt altijd even aan mijn buik en vraagt hoe het ermee gaat, iedere keer weer. Hij neemt altijd alle tijd voor me. Het is een fijne dokter. „Wanneer denkt u dat ik weer de oude ben? Weer alles zelf aan kan en geen pijn meer heb?” vraag ik. „Dat is lastig te zeggen, maar naar alle waarschijnlijkheid zal dat wel maanden gaan duren. Mevrouw, realiseert u zich wel wat er allemaal is gebeurd? Wat er zich heeft afgespeeld in uw buik?” „Uhh ja, er is pneumokokken in de buik uitgebroken. Buik zat vol met pus, maar dat is nu toch weg allemaal?”. „Jawel dat wel, maar de pijn in uw buik zult u waarschijnlijk mee moeten leren leven. Het zal zeker minder worden, de pijn zal gaan afnemen, maar zal naar alle waarschijnlijkheid blijvend zijn”. „Wat bedoelt u nu te zeggen dan?”.

„Uw baarmoeder is gekanteld, gezakt, beschadigd door de pneumokokken en uw eierstokken zijn verkleefd. De kans dat u nog zwanger kunt raken is nihil. We raden u het ook zeker niet aan, ten eerste omdat de kans op een eventuele zwangerschap zeer minimaal is en ten tweede wij ook niet weten of u dan de zwangerschap zal gaan overleven. En al zult u de zwangerschap overleven, dan is de

kans groot dat u een ongelukkig kindje krijgt", zegt de arts. „Ik ben allang blij dat ik het overleefd heb, dokter. Ben gelukkig moeder van twee gezonde jongens, heb een tweede kans gekregen. Wat wil ik nog meer? Ik ben gelukkig zo met z'n vieren".

Na een week of zes weer thuis te zijn, moet ik op een donderdag de hele dag naar het ziekenhuis voor controles. Aangezien de bloedwaardes nog steeds niet goed zijn, zitten de doktoren eraan te denken om me weer op te nemen.

Mijn moeder gaat de hele dag met me mee, want ik ben heel gespannen. 's Ochtends rond de klok van 08.00 uur arriveren we bij het ziekenhuis. Mijn moeder rijdt naar de ingang, zodat ze daar een rolstoel kan pakken voor me en de parkeerwachters de auto in de parkeergarage kunnen parkeren. We weten allebei toch dat het een hele dag gaat duren, dus was dit een makkelijke oplossing zo.

Ik wil niet weer opgenomen worden en duim dan ook dat het hopelijk niet gaat gebeuren. Verschillende onderzoeken worden er afgenomen, o.a. een maagscan. Daarvoor moet ik anderhalve liter water drinken met een contrastvloeistof erin, zodat ze op de scan mijn buik in verschillende kleuren kunnen zien. Het is een zenuwslopende dag voor me, ondanks dat ik weet dat mijn buik nog niet helemaal in orde is, hoop ik zo dat ik niet hoeft te blijven in het ziekenhuis. Het zweet breekt me uit en mijn moeder probeert me gerust te stellen. „Als je moet blijven, zijn wij er weer allemaal voor je om voor je kinderen te zorgen". Hoewel dat natuurlijk een geruststellende gedachte is, wil ik dat eigenlijk helemaal niet horen. Ik wil er gewoon zelf voor

ze kunnen zijn. Einde van de dag nadert en alle onderzoeken zijn inmiddels afgenomen. Rond de klok van 16.00 uur kunnen we terecht bij de dokter voor de uitslagen. De uitslagen waren niet al te best, maar omdat ik zo aandrong dat ik graag thuis wilde aansterken, thuis bij mijn jongens en in mijn eigen bedje, wordt er besloten dat ik een nieuw soort medicijn moet gaan uitproberen en iedere week voor controle moet blijven komen. Merk ik geen verbetering van de nieuwe medicijnen, moet ik wel blijven. Helemaal opgelucht bedank ik de dokter en ben ik blij dat we weer naar huis kunnen gaan.

Verlangen naar boven

Weken, zelfs maanden zijn er voorbij nu en ik merk dat ik nog steeds van een kleine wandeling moet bijkomen. Krijg ook bijna geen visite, heb ik gewoon geen fut voor. Ben moe, moe en nog eens moe. Pijn blijft helaas ook aanhouden. Ook dat kost natuurlijk veel energie. Mijn concentratie is heel zwak. Autorijden is ontzettend vermoeiend voor mij. Ik kan geen zware tassen meer tillen. Mijn armen hoog houden om bijvoorbeeld de was op te hangen, lukt me niet. Heel vervelend vindt ik het, want in mijn hoofd ben ik er wel aan toe, maar mijn lichaam nog duidelijk niet. Met hele kleine beetjes ga ik maar vooruit. Normaal naar de wc toe lopen, gaat maanden overheen. Mijn eigen kleine kindjes even uit bed kunnen tillen, ook daar gaan weken overheen. Ze lekker kunnen optillen en knuffelen lukt me niet. Mijn dagen slijt ik voor het grootste deel op de bank en om me heen kijkend, kijkend naar mijn jongens.

Dan denk ik weleens aan de tijd dat ik even "boven" was. Hoe fijn het daar is, het liefdevolle gevoel, de enorme warmte om me heen, geen pijn te hebben en verlang ik er weleens naar om eventjes daar te kunnen blijven. Even terugkeren naar boven en genieten van de rust en het pijnvrij zijn. Het liefdevolle gevoel. Om naar de persoon te gaan die mij kwam halen. Die persoon gaf me zo'n fijn gevoel, ondanks dat Hij niet praatte, wist ik wel dat ik er welkom was. Gewoon er even niet aan herinnerd worden, aan die dagelijkse pijn, het verdriet wat ik allemaal niet kan met mijn jongens, iedere dag weer.

Met veel moeite til ik ze op om bijvoorbeeld een schone luier te geven. Te drinken geven als ze dorst hebben of een koekje willen, dat gaat allemaal niet zo snel.

Naar de fysiotherapeut

Omdat het maar niet echt wil vlotten, besluit ik hulp in te gaan schakelen. Tijdens de zwangerschap van Wesley sportte ik bij een fysiotherapeut in Achterveld, omdat ik wat bekkenklachten had. Met die vrouw had ik destijds wel een klik, dus besloot ik haar te gaan benaderen in de hoop dat zij mij wilde gaan helpen. Ik heb haar een uitgebreide mail gestuurd en daarin uitgelegd wat me was overkomen en dat ik echt helemaal opnieuw moest beginnen. Vrijwel diezelfde avond nog krijg ik een lieve mail van haar terug en ze wil me dolgraag helpen.

De volgende dag mag ik 's middags langskomen. Ik praat even heerlijk van me af, even een lekker potje janken. Heerlijk, dat lucht op. Ze neemt alle tijd voor me. „We gaan ervoor, Linda! Het gaat helemaal goedkomen met je. Geef het de tijd, maar je komt er wel weer. We gaan afspreken dat je iedere week bij me komt en gaat fietsen op een hometrainer. Niet op snelheid, gewoon een rustig tempo”.

Ik begin met éénmaal in de week met tien minuten te fietsen. Met een week of drie gaat dat goed en besluiten we het met vijf minuten op te bouwen. Ook dit verloopt goed en we gaan er twee keer in de week van maken met iedere keer vijftien minuten. Zo bouwen we het beetje bij beetje maandelijks op, totdat ik op een half uur zit en thuis ook eenmaal in de week met de jongens achter de wagen een blokje om ga. Het geeft me een goed gevoel. De vermoeidheid 's avonds,

dat ik echt helemaal bekaf ben, neemt steeds meer af gelukkig. Na een aantal maanden bij haar te zijn geweest, stop ik er weer mee en probeer ik thuis daar waar het mogelijk is een rondje te gaan lopen of een eindje te gaan fietsen.

Werken

Ik krijg steeds meer het besef dat het lang kon gaan duren voordat ik weer helemaal herstellende ben. Ook dat het weleens erg lang kon gaan duren om weer te kunnen gaan werken. Waar ik nu werk ben ik nog maar net werkzaam. Om precies te zijn zeven weken. Tijdens mijn zwangerschap van Wesley kreeg ik ontslag bij het bedrijf waar ik destijds werkte. Ze waren aan het reorganiseren en helaas zat ik daar ook bij. Tijdens de zwangerschap van Wesley had ik niet echt naar werk gekeken, want ja, wie neemt er nou een zwangere aan. Tot op een dag dat ik werd benaderd door een bekende. Hij wilde graag een gesprek met mij, wat mijn wensen zouden zijn na de zwangerschap en wat zijn wensen zijn. Welke dagen ik aan het werk zou willen, voor hoeveel uur aan het werk. Al snel komen we eruit en besluiten we dat zodra ik bevallen ben nog zo'n tien weken thuis blijf en dan voor twee dagen in de week bij hem ga werken. Ik helemaal blij. Dat was ook weer geregeld, want onbewust denk je er toch steeds aan. Hoe zou het straks gaan verlopen met werk zoeken.

Soms schiet het me aan terwijl ik in het ziekenhuis lig en hoop dan dat ik niet mijn baan zal gaan verliezen. Niet weer, want tweemaal een ontslag krijgen in een korte periode voelt niet prettig. Hoewel ik er ook dit keer natuurlijk niks aan zou kunnen doen, maar dan moest ik weer gaan solliciteren. Weer naar ander werk zoeken. Ik probeer het maar van me af te zetten en me te richten op mijn gezondheid. Mijn herstel, want er is niets liever wat ik wil en dat is naar huis gaan.

Daar verder aansterken. Mijn jongens weer iedere dag kunnen zien. Er weer voor ze kunnen zijn.

Na een week of zes komt er een bedrijfsarts langs. Die meent dat ik met drie weken het voor een uur per dag kan gaan proberen. Uiteraard wil ik dit graag en neem contact op met mijn werkgever. Ik probeer hem te vertellen dat ik er alles aan zal doen om ervoor te zorgen dat ik snel weer aan het werk kan. Maar ik hou mezelf alleen maar voor de gek. Ik kan helemaal niks, ook niet als we drie weken verder zijn en ik het eigenlijk weer zou moeten proberen.

Weer een paar weken zijn er verstreken en de diagnose is nu ergens in juni te beginnen met een uur per dag. Mijn moeder zorgt voor het huishouden. „Maak je geen zorgen, meidje, wij proberen er ook voor te zorgen dat je je baan behoudt. Ik doe je huishouden. Hoef jij alleen voor je kinderen te zorgen en het avondeten. In de hoop dat je het red”.

Het is zover, het is half juni. Voordat ik moet beginnen breng ik de kinderen naar het kinderdagverblijf. Eenmaal aangekomen op het werk, wordt er koffie voor me gehaald en wordt ik bijgepraat. Dit kost me veel energie. Helaas heb ik moeite met mijn concentratie-vermogen en wordt er besloten dat ik in een kamertje afgezonderd van iedereen mag gaan werken. Beetje bij beetje knap ik op en bouw het uurtjes werken steeds meer uit. Concentratie-vermogen blijft slecht, dus ik mag afgezonderd blijven zitten van iedereen. Steeds als ik gewerkt

heb merk ik dat ik daar van moet bijkomen, dat de pijn in de buik erger wordt en erg vermoeid ben, maar ik houd moed. Ik probeer het vol te houden. In oktober krijg ik de deadline dat ik ervoor moet zorgen dat ik mijn twee dagen weer volledig moet werken, zoniet dan houdt het helaas op voor mij. Het is jammer genoeg niet haalbaar voor me. Wel die twee dagen weer aan het werk te zijn, maar niet om me weer volledig te kunnen inzetten. Concentratie-vermogen blijft moeilijk, dingen onthouden is een hele prestatie voor me. Het vervelende is natuurlijk dat ik dit werk nog niet volledig beheers. Dus het werken gaat niet op de automatische piloot, omdat het werk nog grotendeels nieuw voor me is, aangezien ik er nog maar net werkzaam ben.

Om me nog een kans te geven krijg ik er nog een halfjaar contract bij, maar dan moet ik toch echt volledig goed functioneren. Mijn moeder blijft mijn huishouden doen, zodat ik daar geen omkijken naar heb. Het halfjaar is voorbij, hoewel ik steeds meer doe, blijft het lopen me veel energie kosten. Blijft de pijn me veel energie kosten en natuurlijk ook mijn kleine jongens vragen hun tijd en aandacht. Ik probeer ook weer zelf boodschappen te gaan doen. Beetje bij beetje wil ik het allemaal weer zelf gaan proberen. Weliswaar in een rustig tempo en lang niet alles lukt, maar de wil is er. Want al die hulp iedere dag, wekenlang, maandenlang is natuurlijk ontzettend fijn, want hoe had ik het anders allemaal gered? Maar gewoon weer je eigen gezin kunnen runnen, lekker weer met zijn vieren zijn, daar verlang ik ontzettend naar.

Dan nadert het einde van het contract en wordt er besloten dat het

contract niet wordt verlengd. Ik moest het niet persoonlijk opvatten, maar het werkte gewoonweg niet. Zakelijk gezien snapte ik het natuurlijk wel. Ik was aangenomen voor twee dagen in de week om de druk van de administratie weg te nemen, maar in plaats van dat ik verlichting bracht, gaf ik ze als het ware alleen maar extra werk. Persoonlijk gezien was ik er natuurlijk niet blij mee. Het voelde alsof ik gestraft werd, omdat ik zo ernstig ziek was geworden. Alsof je een trap na krijgt.

Het verwerken

Na zo'n anderhalf jaar, als mijn leventje weer wat normaler wordt, zoals het hoort te zijn, begint het te knagen in mijn hoofd over wat er eigenlijk allemaal met me is gebeurd. Dat ik gewoon gevoeld heb om dood te gaan. De tijd die ik heb gemist met mijn jongens. Die tijd komt nooit meer terug, kan ik nooit meer overdoen. Het maakt me heel verdrietig. Uiteraard probeer ik het niet te laten merken aan de boys en zo min mogelijk te laten merken aan de buitenwereld, maar het knaagt ontzettend aan me. Het geeft een vreselijk naar gevoel van binnen. Ik sta ermee op en ga ermee naar bed, wekenlang. Met André kan ik er gelukkig altijd over praten. Hij luistert altijd naar me. Hij merkt aan me dat ik van binnen erg ongelukkig ben en zegt: „Ga naar de dokter, ga hulp zoeken”.

Ik besluit de dokter op te bellen en ga langs en doe mijn verhaal waar ik zo mee worstel. Hij zegt: „Volgens mij is het tijd voor een maatschappelijk werkster”. Ik had er niet echt zo'n goed gevoel bij. Dacht hoe kan zij mij nou helpen? Zij heeft toch niet gezien en gevoeld wat ik heb meegemaakt. Zij weet toch niet wat het is om niks te kunnen doen met je kinderen, dan alleen maar naar ze te kijken. Of dagen in het ziekenhuis te liggen, terwijl je verdorie net bevallen ben voor je gevoel. Maar vol goede moed ga ik er toch die week erna heen, want ik wil tenslotte van dit nare gevoel af.

Na de eerste sessie had ik al gelijk zoiets van: "Nee, jij kunt mij niet verder helpen." Ze kan wel aandachtig naar me zitten te luisteren,

maar begrijpen doet ze het toch niet. Ze weet niet wat het is om een bijna dood ervaring te moeten meemaken. Die week erna mag ik weer komen en besluit om mijn 'pokerface' op te zetten en haar wijs te maken dat ze me ontzettend heeft geholpen en dat ik geen hulp meer nodig heb. Ik meende er natuurlijk helemaal niks van. Maar ik wist dat ik bij haar niet verder kwam. Op internet probeer ik naar lotgenoten te zoeken. Snel merk ik aan mezelf dat ik helemaal geen behoefte heb aan een praatgroep of iets dergelijks. Ik wil gewoon over mijn ervaring kunnen praten met iemand die mij volledig begrijpt, die het ook heeft meegemaakt en daarmee klaar.

Ik merk ook dat ik een enorme behoefte heb om Patrick van de eerste hulp even te mogen zien. Om hem te bedanken hoe goed hij me heeft behandeld en me rustig wist te houden. Ik stuur een mail naar het ziekenhuis en met een dag heb ik al antwoord. De leidinggevende belt me de volgende dag op en merkt aan mijn verhaal, mijn verdriet dat ik graag snel op bezoek kom. We maken een afspraak. „Laten we snel afspreken. Des te beter voor je herstel“. Ik mag een week later al komen. Op een maandag om 17.15 uur worden we verwacht op de eerste hulp. Na een aantal minuten te hebben gewacht in de wachtruimte zie ik Patrick aan komen lopen. Ik tik André aan, mijn hart gaat tekeer, daar komt hij aan zeg ik. „Goedenavond“ zegt hij en geeft ons netjes een hand. We lopen naar een kamertje waar zijn leidinggevende zit. Ik kom even niet uit mijn woorden en ben heel emotioneel. André vertelt ze dat ik Patrick zo dankbaar ben om hoe hij heeft gehandeld, mij kalm heeft weten te houden en dat ik er een

enorme behoefte aan had om hem persoonlijk te mogen bedanken. Het was inmiddels ruim anderhalf jaar geleden, maar hij wist het nog precies. „Ik weet nog heel goed dat u binnenkwam” zegt hij. "U was echt goed ziek". De leidinggevende en Patrick hebben alle tijd voor me. Ik krijg niet het gevoel van even snel zeggen wat je te zeggen hebt en dan kunnen we weer door. Nee, integendeel zelfs. We waren er heel welkom. Ik weet nog heel goed dat ik zei, „U bent een topdokter, mijn complimenten!".

Na er ongeveer drie kwartier te hebben gezeten, gaan we weer naar huis. Het voelt goed. Het was fijn om hem weer even te zien en hem te kunnen bedanken.

De teleurstelling in de mens

Ondanks dat ik vanuit vele hoeken wordt geholpen, mijn moeder natuurlijk die er vrijwel iedere dag is, mijn zus die maandenlang de jongens tweemaal per week naar het kinderdagverblijf brengt of soms even een paar uurtjes de boys meeneemt naar haar huis, mijn schoonmoeder die wekenlang o.a. boodschappen voor me doet, wassen draait, mijn oud-collega die iedere keer langskomt om eens de badkamer goed te soppen, of de slaapkamers eens goed aan te pakken. Mijn buurvrouw die wat huishouden doet, een vriendin van me die ook wat boodschappen doet.

Maar in een tijd van "narigheid" kom je in zo'n tijd als deze je 'echte' vrienden tegen. Ik dacht dat ik een paar hele goede vriendinnen had, al jarenlang. Maar tijdens mijn herstel heb ik ze vrijwel niet gehoord of gezien. Ik kreeg het idee dat ze het herstel allemaal maar lang vonden duren. Ze begrepen helemaal niet waarom ik niet gezellig bij hun op de koffie kon komen. Ze luisterden helemaal niet als ik ze wat wilde vertellen, bijvoorbeeld over mijn pijn. Of het verblijf in het ziekenhuis. Waarvan ik dacht dat het vrienden waren, waren het eigenlijk helemaal niet, want vriendschap is toch in voor- en tegenspoed? Nou, dat geldt dus blijkbaar niet voor iedereen.

Al snel merk ik dat de vele mensen die ik altijd om me heen had, ik er één voor één afscheid van neem. Heb er gewoon geen zin meer in om daar nog energie in te steken. Geen zin om dat allemaal nog

te moeten bijhouden, zonder hen vermaak ik me ook prima. Maar uiteraard heb ik ook mooie momenten meegemaakt. Van mensen die ik vrijwel niet zag, kwamen ze op een middag een keer een grote pan macaroni brengen. Hoe mooi is dat? Dat maakte wel indruk. Of een persoon die ik bijna niet sprak of zag, ben ik vriendin mee geworden. Wat mij was overkomen heeft haar ontzettend geraakt en ons naar elkaar toe gebracht.

De verandering

Nu ik bezig ben met dit boek te schrijven, ben ik bezig het zo van me af te schrijven. Mijn gevoelens op papier te zetten, voel ik me al een soort van verlost, bevrijd worden van mijn verdriet. Verdriet van de tijd die ik gemist heb van de kinderen, wat ik nooit meer over kan doen. Verdriet van hoe het voelt om mijn kinderen en André te moeten achterlaten, verdriet hoe het voelt om dood te gaan. Schuldgevoelens naar de jongens toe, dat ik er een geruime tijd niet heb kunnen zijn voor ze, dan alleen maar naar ze heb kunnen kijken.

Het voelt als een verademing om erover te schrijven. Alsof er een last van mijn schouders valt. Mijn gevoelens te kunnen en durven delen met een ander. Open te kunnen en durven zijn naar een ander. Het van me af te schrijven, de hele periode van ondertussen vijf jaar geleden. Het heeft me veranderd. De bijna dood ervaring heeft me veranderd. Ik ben ontzettend blij met André dat hij me altijd heeft geloofd, altijd naar me heeft geluisterd en nog steeds doet als ik er behoefte aan heb om er (weer) over te praten. Hij heeft me gelukkig nooit aangekeken van "jaja het zal wel wat je me nu verteld". Veel echtparen waarvan de één een bijna doodervaring heeft meegemaakt begrijpen elkaar niet meer en groeien uit elkaar. Gelukkig kunnen wij dat niet zeggen. We zijn echte maatjes van elkaar.

Vandaar ook, denk ik, dat de titel van mijn boek luidt "Mijn leven nu". Toen ik hoorde dat mijn wens uitkwam, dacht ik: hoe zal ik het boek

gaan noemen. Al snel bedacht ik "mijn leven nu" met als voorkant dat ik in de lichttunnel zit. Ik geniet intens van het leven. Haal er zoveel mogelijk uit, wat er uit te halen valt. Ben harder geworden in bepaalde situaties. Of durf duidelijker te zijn en eerlijk te vertellen dat ik ergens geen zin in heb. Zeg wat meer wat ik denk. Ga door het vuur voor mijn jongens, al deed ik dat daarvoor ook al zeer zeker, maar voor mijn jongens zet ik de wereld op zijn kop als dat zou moeten.

Met Wesley heb ik altijd gedacht "dat er iets is". Er is iets met dat mannetje. Ik ben blij dat ik altijd mijn gevoel heb gevolgd, ondanks dat André het soms zeker niet met me eens was en vond dat ik wat overdreef als ik hem vertelde welke stappen ik wilde gaan ondernemen en heb ondernomen, was hij het zeker niet altijd met me eens. Voordat Wesley een jaar oud is heeft hij al buisjes. Ik twijfel aan de deskundigheid van de kno-arts, dus besluit over te stappen naar een andere kno-arts. Ik vind hem nog steeds niet opknappen en we komen erachter dat hij allergisch is voor de hond. Dus we doen de hond eruit. Hij blijft slecht praten en blijft je soms aankijken van "waar heb je het over". Ik haal het audiologisch centrum erbij en eis dat hij ook wordt nagekeken door een kinderpsycholoog. Ja, daar staat een wachtlijst op, mevrouw. Nou, dat dacht ik toch even van niet. Hier en daar even wat telefoontjes gepleegd en ja hoor, binnen drie weken kunnen we terecht. Ik zorg ervoor dat hij een VVE programma krijgt op het kinderdagverblijf. Wil naar een logopediste. Kortom, ik ga door het vuur voor de jongens en zal er alles aan doen, daar waar ik ze bij kan helpen, zodat mijn mannetjes goed kunnen functioneren.

Ik kan gerust een kwartier op de bank zitten en kijken naar de jongens, hoe mooi ze aan het spelen zijn. Genieten van de kleine dingen om me heen. Bijvoorbeeld als ik een knuffel krijg van mijn jongens, of als ze zeggen: Mam kom je er even bij liggen, even kruipen. Gaat er iets kapot in huis? Oohh jammer dan. Zit er ergens een vlek in? Is toch vervangbaar. Kan ontzettend genieten van de tuin, dat de bloemen weer bloeien. Leef heel sterk in het nu en niet wat er komen gaat. Zijn de ramen vies? Prima, morgen weer een dag.

Het heeft mijn kijk op het leven veranderd. Het materiële interesseert mij veel minder. "Lege" gesprekken hoeft voor mij niet meer. Als sommige mensen vragen "Hé Lin, hoe is het" en lopen half door, geef ik niet eens antwoord, want blijkbaar interesseert het ze toch niet, anders blijf je wel stilstaan en mij aankijken.

Het woord liefde hier op aarde is niet te vergelijken met het hierna maals. Daar heb je onvoorwaardelijke liefde. Het is ook moeilijk om het onder woorden te kunnen brengen wat ik heb gezien en gevoeld om dat te delen met iemand die die ervaring niet heeft gehad. Ik heb geprobeerd het zo goed mogelijk te omschrijven. Dat is net zo als je bijvoorbeeld aan iemand moet uitleggen hoe cola smaakt of proeft, maar nog nooit echt een glas cola heeft gedronken.

Ik ben geen uren weg weggeweest in de tunnel, maar toch kan ik uren praten over mijn ervaring. Het heeft misschien vijf minuten geduurd, drie minuten. Ik weet het niet, heb geen idee, maar dat het een impact heeft gemaakt, ja dat zeker!

Ik ben veranderd in mijn denken en doen. Ik heb totaal geen angst voor de dood. Ik heb ook wat extra voelsprietten gekregen. Ik voel vaak aan wat anderen mensen voelen of denken. Zeker niet altijd bij iedereen, maar wel met regelmaat. Soms krijg ik ook toekomstbeelden, voel ik aan wat er komen gaat. Pas nog was ik aan het praten met iemand en dacht: jij hebt iets onder de leden. Inderdaad die persoon bleek ook wat onder de leden te hebben. Tot nu klopt nog altijd die "informatie" die ik binnenkrijg. Het zijn niet altijd nare dingen die ik binnenkrijg.

Ik wil hiermee helemaal niet zweverig overkomen, want dat is niet mijn bedoeling, maar het is wel iets wat ik er extra bij heb gekregen. Dat is toch wel ontzettend fijn. De ervaring heeft me sterker gemaakt. Ik geniet echt bewust van het leven. Ik weet zeker dat ik over tien jaar niet kan zeggen, had ik maar meer met mijn kinderen gedaan, of had ik maar meer van ze genoten. Nee, want dat doe ik nu. Ik luister heel aandachtig naar ze als ze wat zeggen. Kan goed relativeren. Soms is het weleens vermoeiend, om iedere dag te 'moeten' lezen met Délano en iedere dag spelenderwijs met Wesley spelletjes spelen, of schrijven en altijd maar goed en duidelijk communiceren naar Wesley, zodat hij het begrijpt. Iedere week maar weer naar logopedie, fysiotherapie, maar ik kan het. Ik kan ze helpen en heb gelukkig gezonde kinderen. Dat is het allerbelangrijkste.

Waaraan ik ook kan merken dat deze ervaring mij heeft veranderd, mij sterker heeft gemaakt, is nadat ik zo ziek ben geweest en er eigenlijk ieder jaar wel iets naars gebeurde in mijn familie. Een jaar

voor mijn ziekte heeft mijn moeder het aan haar hart gehad. Dat heeft al met al een jaar geduurd. Ze was goed en wel weer op de been en toen kwam ik. Weer ruim een jaar later kreeg Bart, de man van mijn zus een tumor in zijn hoofd. Dat heeft ook de hoognodige stress en zorgen met zich meegebracht een paar jaar lang. Vervolgens raakte mijn moeder plotseling bijna blind aan één oog. Dachten de doktoren ook aan een tumor in haar hoofd. Wat uiteindelijk niet zo was gelukkig. Haar zicht is weer helemaal goed, gelukkig. Dit waren allemaal nare momenten en hele spannende tijden, maar het leven gaat door. Door te relativeren en gewoon door te gaan met de dagelijkse dingen, verzorgen van de jongens, werken, huishouden doen, noem het maar op, weet ik me altijd wel goed staande te houden.

In al het negatieve moet je het positieve zien. Dat doe ik ook zeker. Dat ik zo ziek ben geweest, dat was natuurlijk vreselijk, maar tegelijkertijd weten mijn jongens gelukkig niet meer dat ik zo ziek ben geweest, omdat ze beiden nog onder de twee jaar oud waren. De bijna dood ervaring, wetende dat je dood gaat, is natuurlijk vreselijk, zoiets gun je helemaal niemand, maar ik heb het overleefd! Ik heb een tweede kans gekregen. Dat ik niet meer zwanger kan raken? Het heeft gewoon zo moeten zijn voor ons, wij hebben gelukkig twee stoere mannen, maar bovenal gezonde mannen. Ik weet gelukkig wat het is om moeder te zijn, dat kan helaas niet iedereen zeggen. Dus wat wil ik nog meer?!

Al die (buik)pijn jaren lang, was natuurlijk geen pretje, moeite met de was ophangen, iets boven mijn macht te doen, of te tillen,

was allemaal niet fijn, niet alles aankunnen op een dag, dus in je hoofd meer willen dan je kan, maar ben des te blijer dat ik het weer allemaal kan. Iedere dag weer ben ik blij dat ik zelf mijn mannetjes op de fiets naar school kan brengen, dat ik op de fiets naar mijn werk kan gaan. Zelf de boodschappen kan doen, zelf het huishouden aan kan, zonder hulp, want ik doe het weer allemaal zelf. Ik heb ook weer een baan, waar ik met ontzettend veel plezier naartoe ga. Ik geniet veel bewuster, veel intenser, want weet: het leven kan zo ineens voorbij zijn, welke leeftijd je ook hebt.

Ik probeer ook minder van een ander te verlangen. Dit om teleurstellingen te voorkomen. Niet iedereen is hetzelfde. De een is enthousiaster dan een ander. De een is dankbaarder dan de ander. De een zegt meer dan de ander. De een is luier dan de ander. Kortom, we zijn allemaal verschillend en dat hou ik goed in mijn achterhoofd. Ik ben heel erg op mezelf geworden. Ben graag thuis, gewoon alleen met mijn kinderen. Of niet altijd bijna iedere avond wel wat te doen hebben.

Mijn moeder zegt weleens: "Je verwend de kinderen teveel". Misschien is dat ook wel zo en komt dat door toch een schuldgevoel dat ik heb van de tijd die ik gemist heb met de kinderen, wat ik als heel sterk ervaar en het op deze manier goed probeer te maken. Ik voel me heel schuldig dat ik er een lange tijd niet heb kunnen zijn voor ze. Dat ik ze niet eens heb kunnen tillen, wekenlang niet. Of niet eens heb kunnen knuffelen met ze. Ze waren verdorie nog zo klein. Heb alleen maar vanaf de bank naar ze kunnen kijken. Kon ze 's avonds

niet eens zelf naar bed brengen. Dat schuldgevoel is nog steeds niet weg. Gelukkig wel minder geworden, want in mijn achterhoofd weet ik ook heus wel dat ze mij niks kwalijk nemen, want ze weten het zelf natuurlijk niet eens dat ik ziek ben geweest. Dat nare gevoel moet gewoon nog slijten. Als ze bijvoorbeeld om een snoepje vroegen, gaf ik er altijd twee. Maar het voelt goed om ze 'extra' te verwennen. Ik ga er graag op uit met de boys. Lekker met ze naar het bos, of even langs de Action en wat leuks kopen, of gezellig naar een (indoor) speeltuin. Of gezellig met ze spelen bij Pannenkoekenrestaurant De Heuveltjes en op de terugweg langs "Juf Marjan" een ijsje kopen. Misschien verwen ik ze inderdaad teveel, maar het voelt goed. Zo op deze manier, probeer ik het goed te maken met ze voor mijn gevoel. Door ze op deze manier extra aandacht te geven, probeer ik voor mijn gevoel het te compenseren met de tijd dat ik ze geen tijd en aandacht kon geven. Ik vind het fijn om met ze er op uit te gaan. Of een snoepje teveel te geven, of een kadootje teveel te geven. Iedere vakantie ga ik altijd gezellig met ze ontbijten bij de Intratuin, gaan we minimaal éénmaal naar bijvoorbeeld de Happy Farm. Ik vind het gewoon gezellig en geniet ontzettend van ze als ze het zo naar hun zin hebben en zich kunnen uitleven.

Mijn beschermengel

Nog altijd vraag ik me weleens af, wie is toch die man geweest daarboven die mij kwam halen, maar zoals mijn schoonvader zegt: „Misschien is het wel gewoon je beschermengel. Iemand die het fijn vindt om bij jou te zijn en dus niet zozeer een persoon die ik ken". Heel af en toe komt die man nog weleens "langs".

Afgelopen zomer toen ik gezellig met mijn moeder buiten in de tuin een kopje koffie zat te drinken kwam hij weer even langs en stond in het raam op zolder bij de burens. Alleen te kijken naar ons en zei niks. In mezelf vraag ik dan "Wie bent u dan? Wat komt u doen?" Maar ik krijg nooit antwoord. Hij blijft daar rustig staan en verroert zich niet.

Maanden geleden toen ik aan het eten koken was en André op de bank zat met de kinderen, zat hij ineens aan de grote tafel. Ik word er niet bang van, integendeel zelfs, want hij brengt een fijn gevoel, maar ben ontzettend nieuwsgierig naar wie het toch is. De persoon kwam steeds langs als ik even niet lekker in mijn vel zat. Alsof hij dat dus aanvoelde en me kwam aanmoedigen van: blijf positief denken. Na regen komt zonneschijn. De aanwezigheid van de persoon ervaar ik als prettig, helemaal niet eng ofzo.

Ik denk dat ik er maar niet teveel over na moet denken, over wie het toch kan zijn. Het zo moet laten voor wat het is.

Bezoek aan de manueel therapeut

Ik besluit ook om naar de manueel therapeut te gaan. Wellicht kan hij me ook helpen aan mijn mankementen want ondertussen, nu we zo'n twee jaar verder zijn, heb ik ook aan beide armen tunnel-syndroom gekregen.

Ik laat me onderzoeken en het ziekenhuis zegt: „Er zit niks anders op dan u te laten opereren. Niet beide handen tegelijk, want dan kunt u helemaal niks meer, maar om de beurt. Maar dan mag u zeker zes weken niets doen”. Ja doe, dacht ik, niet weer. Niet weer afhankelijk moeten zijn van een ander en maar toekijken. Er moet een andere oplossing zijn. André zegt: „Waarom ga je niet naar de manueel therapeut. Ik heb er ook ontzettend baat bij”. Dus besluit ik om naar de manueel therapeut te gaan. In de hoop dat hij me kan helpen. Stiekem vind ik het een beetje spannend, maar dacht als hij me kan helpen met me fit te maken moet ik me over die spanning heen zetten.

Dus zo gezegd zo gedaan, ga ik er op een dinsdagmiddag naar toe. Ik vertel mijn verhaal en merk aan hem dat hij aandachtig zit te luisteren, dat hij de tijd voor me neemt. Wat voelde dat ontzettend fijn. Ik ben vrijwel helemaal ontspannen nu. Na mijn verhaal verteld te hebben en waar ik last van heb, mag ik gaan liggen zodat hij kan gaan kijken wat hij voor me kan betekenen. Hij merkt al snel dat ik helemaal vast zit, rug, schouders, nek, bekken. Wordt veel gekraakt en ik merk het vrijwel direct. Het voelt heerlijk, of het allemaal weer

wat lossier zit, heb ik het idee. In het begin moet ik bijna wekelijks komen, omdat alles zo ontzettend vast zit. Al snel merk ik dat ik geen hoofdpijn meer heb en dat de tintelingen, het tunnelsyndroom, afnemen. Ik ga me wat lekkerder in mijn vel voelen. Niet zo strak allemaal, bij mijn schouders en nek. Iedere keer weer ga ik met plezier naar Voorthuizen, mede natuurlijk omdat ik er weer vandaan kom met een gevoel alsof ik me herboren voel, maar ook omdat hij altijd een luisterend oor heeft. Ik voel me zo op mijn gemak bij hem. Daar zouden meerdere mensen een voorbeeld aan moeten nemen, gewoon luisteren naar de mens. Niet oordelen, maar luisteren.

Sporten

Om mijn energie en kracht proberen te verbeteren ga ik weer proberen te sporten. In de hoop dat ook de vermoeidheid weggaat. De leidster wist dat ik zo ziek was geweest, dus dat was wel fijn. Kon ik mooi achterin gaan staan in de zaal en kon ze me laten gaan als ik het niet zou bijhouden. Ik merk dat het me ontzettend tegenvalt, vooral ook mijn concentratie en evenwicht. Van die spiegels voor me wordt ik ontzettend duizelig. We besluiten dat ik helemaal voorin ga staan en alleen naar haar kijk. In het midden van de zaal vooraan. Want daar, op dat kleine stukje, hangen geen spiegels, zodat ik me alleen op haar hoeft te focussen.

Met de week gaat het iets vooruit. Heerlijk is het om even een potje te zweten, mijn spieren te voelen om vervolgens 's avonds met een voldaan gevoel op de bank te gaan zitten. Ik volg de lessen BBB (billen, buik, benen). Met deze lessen kan ik goed mijn eigen tempo aanhouden. Als we bijvoorbeeld op de grond liggen om buikspieroefeningen te doen, dan kan ik gewoon eventjes blijven liggen als ik het niet meer volhoud.

Ik ga iedere week met een vriendin sporten. Zij komt mij wekelijks ophalen, zodat ik niet hoeft te autorijden en de rit er naartoe mij geen energie en concentratie-vermogen kost.

Een lotgenoot komt langs

Van de leidster van het sporten heb ik het e-mail adres gekregen van haar tante. Tijdens één van de sportlessen hebben we het er een keer over gehad, waar ik zo mee worstelde en zij vertelde mij dat haar tante het jaren geleden ook heeft meegemaakt. En ik wist het, ik moet met die mevrouw in contact komen. Zij zal me begrijpen! Ook de ervaring van de tunnel, die zij ook heeft meegemaakt.

Eenmaal thuisgekomen van het sporten ga ik die mevrouw gelijk mailen. De volgende dag krijg ik antwoord terug en ze wilde wel met me praten. Ik vraag haar of het mogelijk is dat ze bij mij thuis komt, zodat ze mijn partner kan ontmoeten en ik thuis in mijn vertrouwde omgeving wil zijn. Beneden in de woonkamer hebben we twee foto's hangen van de jongens. Die foto's wilde ik haar graag laten zien, want die zijn genomen toen ik in het ziekenhuis lag en onze jongens bij Lidia in haar huis verbleven. Iedere dag moet ik naar de foto's kijken. Ik wilde haar laten zien hoe klein mijn jongens toen nog waren. We maken een afspraak.

Met een paar dagen komt ze al, gelukkig. We spreken op een avond af, zodat we in alle rust kunnen praten, terwijl de kinderen slapen. Die dag voel ik een innerlijke rust. Ik kan niet wachten tot dat ze komt. Het is 's avonds 20.00 uur en er wordt aangebeld. Ik sta te wachten in de woonkamer en André opent de voordeur voor haar. Ze komt binnen en we hebben gelijk een klik met elkaar en ik begin

te huilen. Ik houd haar stevig vast en ze zegt: „Laat je maar gaan, meisje. Het is goed zo. Je hebt een tweede kans gekregen, alleen moet jij die nog inzien“. Ze weet ook precies wat ze moet zeggen om mij gerust te stellen.

Wat was dat een fijne avond. André blijft er ook bij zitten, de hele avond. Dat wilde ik graag en hij vind het vanzelfsprekend dat hij erbij blijft zitten. Ook voor André is het fijn dat die mevrouw is geweest, want hij gelooft me zeker wel op mijn woord, maar mijn woorden worden nu toch maar wel eventjes bevestigd. Als ik tijdens ons gesprek niet uit mijn woorden kom, maakt zij het voor me af. Er is zoveel herkenning. Eindelijk iemand die het ook heeft gezien en meegemaakt.

„Maar waarom ben je dan zo verdrietig? Je weet nu toch dat de dood iets moois is, iets om niet bang voor te hoeven zijn. Je hebt een tweede kans gekregen, die krijgt niet iedereen“, zegt ze.

Ik antwoord: „Jawel dat is zo, maar het nare gevoel dat je weet dat je doodgaat. Dat je weet dat je kinderen op zullen groeien zonder moeder. Dat André nu al geen partner meer heeft. Dat is onmenselijk, dat is zo'n naar gevoel. Dat kan ik maar geen plekje geven. De lange nasleep die het heeft gehad“.

„Ja“ zegt ze „dat is zo, maar het is niet gebeurd en je bent er nog voor ze. Je kunt weer voor je kinderen gaan zorgen en je bent weer op de been. Je hebt het overleefd en hebt even mogen proeven van hierboven“.

We raakten niet uitgepraat die avond. Het was zo 23.00 uur. Ze vertelde me dat zij het ook tweemaal heeft meegemaakt. Tweemaal de bijna dood ervaring en ze zat ook in een lichttunnel. Ook werd zij door een persoon opgehaald. „Mocht je er nog een keer behoefte aan hebben, kom ik graag weer bij je langs” zei ze. Maar ik dacht bij mezelf: je hebt mij nu al zo goed geholpen. Dat zal waarschijnlijk niet nodig zijn. Het was even fijn om gehoord te worden door iemand die zich herkent in mijn verhaal.

Het voelde heel fijn, dat als ik niet uit mijn woorden kwam, vanwege de emoties dat zij het begreep wat ze moest zeggen, omdat ze ook deze weg heeft meegemaakt en het ook heeft gezien en gevoeld. Dat terwijl ik erover praatte, zij me aankeek van "ja, dat heb ik ook meegemaakt". Het was heel fijn dat ze me steeds aankeek met een blik van herkenning en niet alleen een luisterend oor, zoals ik die altijd van André krijg. Uiteraard is dat ook heel erg fijn, maar zij wist gewoon waar ik over praatte en hoefde niet na te denken waar ik het over had. Dat kon ik zien aan de blikken in haar ogen.

Nawoord

Ik denk dat ik nu sinds twee jaar kan zeggen dat ik echt pijnvrij ben in de buik. Dat ik weer normaal de was kan ophangen, zonder even te schudden met mijn armen en weer een nieuwe poging doen om die was op te hangen. Of de was verspreiden per dag, of per week, zodat ik in een dagdeel maar één was hoeft op te hangen. Kan weer zware boodschappentassen tillen, kan weer in één keer alle ramen lappen en niet in etappes. Kan weer van alles aan op één dag.

Mijn doel met het schrijven van dit boek was om mijn ervaring van me af te kunnen schrijven en het zo het welbekende plekje te kunnen geven. Volgens mij is me dat ondertussen grotendeels wel gelukt. Het voelt als een opluchting om erover te schrijven, om er open over te kunnen en durven zijn. Ik ben blij dat ik deze stap heb genomen. Mede dankzij de radiozender 100% NL is dit mogelijk gemaakt voor mij. Het schuldgevoel naar mijn jongens toe is nog wel heel sterk aanwezig. De tijd die ik gemist heb met ze en de achterstand die Wesley heeft gehad, daarvan geef ik nog steeds mezelf de schuld. Ik weet diep in mijn hart ook wel natuurlijk dat ik er niks aan kon doen en dat mijn lichaam mij voor een periode in de steek heeft gelaten. Dat nare gevoel moet nog even slijten. Ik ben allang blij dat zij niks meer van deze periode weten!

Ik hoop ook met dit boek te kunnen bereiken dat als iemand hetzelfde mee heeft gemaakt als ik, dat men dan altijd positief moet blijven denken. Blijven praten met je partner en in al het negatieve het positieve eruit halen...

Ga nooit weg zonder...

Ga nooit weg zonder een knuffel.

*Ga nooit weg zonder een zoen,
want wie het noodlot zal ontmoeten,
kan het nooit meer overdoen!*

*Ga nooit weg zonder te groeten,
dat doet het hart zoveel pijn.*

*Wat je 's ochtends hebt verlaten,
kan er 's avonds niet meer zijn!*

Verder gaan

*Wij zijn allemaal maar mensen.
De ene met een groot, de ander
met een klein verdriet
en of je het nu wel of niet gelooft
wat ons bezwaart moeten we
"voor we verder gaan"
een plaatsje geven.
Dan pas kunnen we verder,
anders niet.*

